

Якщо книги схожі на своїх авторів, то альманах "Ріднокрай" схожий на привітний дім, де поруч живуть брати і сестри по духу, об'єднані даром поетичного і прозового слова. Дружно вийшли на поріг – обкладинку - і щиро запрошують читачів до спілкування. З хвилюванням та цікавістю іду на гостину до ріднокраївців.

Відразу запримітила нові спогади серця Віри Миколаївни. Із задоволенням читаю "Зайчика" і ніби повертаюсь у дитинство. В нашому класі був свій Зайчик, тільки звали його інакше. А тепер наш Зайчик живе за океаном, у далекому Сакраменто. Чомусь думається, що прочитавши цей спогад, багато хто згадає своїх однокласників-Зайчиків і не лише їх.

Приємно вразило те, що Павло Дубінець пише (чи вже може написав?) роман про наше поліське життя-буття, про наших розумних неординарних земляків-поліщуків. Починаю читати і не можу відірватися. Приваблюють знайомі прізвища, тонкі психологічні деталі, а які образи! Прості сільські дядьки дуже колоритні, ні один не схожий на іншого. Вони змушені вирішувати такі житейські проблеми, що не кожен професійний дипломат з честю справився б з ними. А ось товаришка Бірюкова (одне прізвище чого вартє!) з її російською мовою, з її категоричністю та різкістю відразу викликала антипатію (Хочу прочитати весь роман).

Ніби заворожена, обережно

ступаю "Дорогою Великого Посту!" На цій дорозі бачу цілі разки дорогоцінних перлів, піднімаю один з них і тішуся-милуюся переливами звуків та барв:

"І космічної чаші сіяння світить тим, хто пройшов покаєння – перемиг цього світу гріхи, ніби чари лихі". (Низький уклін Вам, отче Іване, за цю неземну красу думки і слова!)

Зазираю на хвильку до краєзнавців і, перечитавши їхні матеріали, складаю щире подяку шановним Валентині Миколаївні та Павлу Євгеновичу, а також вельмишановному Володимирі Івановичу за їхній патріотизм і подвижництво, за негасиму жагу пізнання нового, за творчий неспокій та просвітницьку діяльність. Якби таких людей було більше, то і ми були б інші.

А зараз я заходжу у поетичну світлицю і поринаю у чарівний світ... Жоден автор не залишив мою душу байдужою, кожен знайшов свої слова, свої образи, щоб зачепити живу струну в душі – то радісну, то тривожну, то сумну, то печальну, а то веселу...

Читаю, перечитую, дозволяю собі коментувати... (От, нахаба! Спробувала б сама написати! На жаль, Господь обділив талантом).

Шановні автори! Не хвилюйтеся, я не критикую, читаючи вашу поезію, я ніби розмовляю з вами, стверджуючи або заперечуючи ваші думки. Ось приклад. Космічним холодом самотності обпалюють рядки:

Застигли зорі в синій млі,

Зима снігує в нашім краї,
А я нічийний на землі!..
Хочеться крикнути: "Чому?
Чому нічийний?"

Що це – гордість? Своя воля?
Чи така доля?

Перечитую вірш і ще, повертаюсь знову до цих рядків. Вже спокійніше сприймаю останні слова, змирилася зі словом "нічийний", але щось тримає, не відпускає душу... Ще раз, вже вголос, читаю – і ніби вперше чую "Зима снігує" – яка краса! Шановний пане Петре, на мою думку, Ви маєте повне право називатися правнуком Шевченка. (Ось такий коментар, так я відчуваю, так розумію ці рядки).

А ще я тішуся вдало дібраним словом, порівнянням, поетичним образом, насолоджуюсь чистою (без лихих слів, без суржику), добірною мовою, яка, мов вода з глибокої незамуленої криниці, струменить зі сторінок альманаху.

Творчих успіхів, пишть, друкуйте, а ми, ваші вдячні читачі, з нетерпінням чекаємо нових творів.

P.S. Дуже рада, що в моїй домашній бібліотеці буде така чудова книжка з присвятою від одного з авторів - моєї подруги юності і куми (це її слова) Віри Миколаївни. Шановні ріднокраївці! Нехай ваші чисті помисли і добрі слова стануть ще одним оберегом нашого дому – України!

І дуже жаль, що альманах вийшов таким малим накладом...

З щирою повагою і шаною -
сільська поціновувачка
талановитих земляків
Тетяна Швая, с.Ворниці